

Költő- és madárelődökre

Szellemüket lovagoltam,
vállukra röppentem.
Ha némultam, ha botoltam,
ők csak szóltak – henn, benn.

Orbán Ottó

VISZONYUNK A POSZT-PREMODERNHEZ

Ha Tandori Wagner,
a végtelen óceán énekbeszéde és hullámlocsogása,
és Pettinél, mint Muszorgszkijnál,
táncolni, dalolni se szégyell a Halál,
én kétségkívül Brahms,
a céhagyományok összeszorított fogú mestere vagyok,
megátalkodott klasszicista
(vagy ami még rosszabb, késő romantikus futóbolond,
aki minden észérv ellenére kitart amellett,
hogy az ember: a teljes egész!).

Viselem is, mint marhabélyeget,
Herzfeld izzó szellemességgel rám sutott észrevételét:
„Két téma közt meglátszanak a varratok.”
Azaz: jó, jó, csak nem az igazi

Száz év telik el, mire Herzfeldről kiderül,
hogy mekkora seggfej.
Brahmsban nincs se cérna, se tű,
csak zene, ráadásul
ihletett és nagyvonalú.

Tegyük föl, eltelik újabb száz év,
s még mindig megvan és makacsul kering az úrben a Föld,
még mindig nyelvel az emberiség, s van hangversenyterem...

Mondjuk, hogy csak a naptár lett száz évvel idősebb...

Miért ne lehetne ott egy kastély óratoronnyal,
és egy sarokkal odébb egy lapos tetejű bástya,
hol éjfélkor, mint Hamlet atyjának bolyongó szelleme,
megszólalhatnának a verseink?

Hova lenne akkor az észbontó különbség,
hogy melyikünk melyik iskolába járt, s kihez,
milyen iskolát alapított,
és hogy gombolta végig a költészet-zakót?

Fakó mikrofonhangunkon is átszüremlene
az a nagybőgők basszusánál és mélyebb brummogás,
és ellenszólama, a fülsértően éles,
már alig hallható sivítás,
ahogy a huszadik század vége,
a teljes szétrohadás kora
bukdácsol, kavarog, füttyül minden szavunkban,
de még a szó- és sorközökhen is,
mint sírkövek között a szél.

VITRIOLLAL KEVERI

*„Martialis él – halálhírét költötték
az epigrammaköltőnek.”*

(Újsághír)

*„Mexikóba van a Bicska bár,
tíz liter után talicska jár,
ott a szesz mitől lenne hig?
kis vitriollal keverik.”*

(Slágerszöveg a negyvenes évekből)

Szinti sas értekező, Calamus Cicero Gordius,
egy csirke eszével futsz egyenest a kerék alá.
A költészet naponta elüt, s te csak istenited őt.
Ha fűtött valaha földlakót reménytelen vágy, téged igen.
Még hogy mérlegeled, ki a jobb, s ki a bal lator!
A kapanyél még csak-csak elsül, hogyha az Úr is úgy akarja,
de a törölmetszett botfűl, mint a tiéd,
még szóvirágba is csak nagy nehezen borul.
Ha volna vízhordó szamarad legalább!
Őt eltárgálhatnád a füleddel –
a vadromantikus lény egy darabig csak tűrné,
majd váratlanul mellbe rúgna, de úgy, hogy a nadrágodba szarnál,
és irányzatos elméd sűrű sötétjében hunyorogva
fölszikkadni látnál nem is egy Hajnalcsillagot.